

**АНАТОЛИЙ ВАСИЛИЕВИЧ
МИТЯЕВ
ИЛЯ МУРОМЕЦ**

Превод от руски: Христина Стайкова, 1975

chitanka.info

Иля Муромец живеел в град Муром. Когато почувствувал в себе си юнашка сила, решил да отиде в Киев.

По това време в Киев се събирали всички богатири. Там те показвали пред народа своята храброст, устройвали пирове, оттам тръгвали в походи, ако се появи враг.

Иля попитал търговците:

— Близо ли е Киев?

— На петстотин версти — отговорили те. — Но ние изминаваме хиляда — по околен път. Който тръгне по прекия път, изчезва. И какво се случва с пътника — никой не знае.

— Щом е така — казал Иля Муромец, — аз ще тръгна по прекия път. Ще разбере какво има там.

Облякъл богатирът здрави доспехи, взел остро копие, тежък боздуган, опънат лък със закалени стрели, яхнал коня и потеглил.

Отначало пътят бил отъпкан, със следи от конски копита и каруци. Но ето че следите изчезнали. Коловозът свършил.

Пътят бил обрасъл с бодливи храсти, преграждали го повалени дървета.

От двете му страни — вековна гора. В нея цветя не цъфтят, птици не пеят. И тъмно като пред буря.

— Хайде, Сивке-белогривке — казал на коня Иля Муромец, — ти слушай, а аз ще гледам.

Яздел богатирът. Конят слушал, а той гледал — къде се е притаила опасността?

Но всичко било тихо.

И изведнаж се открила поляна. На поляната — три дъба. Дъбовите клони се преплели, между клоните — гнездо. А в гнездото

седи човек-чудовище: очите му светят като на вълк.

Иля Муромец спрял коня. Попитал:

— Ти кой си? От какъв род си? От какво племе?

— Аз съм от Соловеевия род. От разбойническо племе. Наричат ме Соловей-разбойника.

— А аз съм Иля Муромец. Излижай от гнездото. Ще се сражавам с тебе. Но преди това вземи оръжие. Нека битката да бъде честна.

— Не ми трябва на мен оръжие — отвърнал Соловей-разбойника. — Ще запея като славей, ще зарева като звяр, ще засъскам като змия — и ще настъпи твоят край!

Тогава Соловей-разбойника запял като славей, заревал като звяр, засъскал като змия. И сякаш буря връхлетяла. Храстите се превили до земята. Дърветата се прекършвали. Вятърът едва не отвял богатира от седлото. Конят му се запънал и с четирите си копита, но нещо го носело назад, копитата изравяли бразди в земята.

Протегнал Иля Муромец дясна ръка — лък изтеглил. Протегнал лява ръка до колчана — стрела извадил. Прицелил се. Стрелял. Полетяла стрелата, изхвърлила Соловей-разбойника от гнездото.

Богатирът се затичал към него, омотал го с въжета и го завързал за стремето.

— Ще те заведа в Киев — казал Иля Муромец. — Ще те покажа на хората. Нека всички знаят, че прекият път е открит.

Потеглил Иля Муромец. Язди, разчиства дърветата по пътя. А Сивка-белогривка тъпче храстите — на другите пътници да е добре. Пътят се пресичал от широката река Смородина. Иля Муромец построил мост. А по-нататък черна кал заливала пътя — богатирът я покрил с клони: — Минавайте, добри хора!

В Киевския княжески дворец имало стълб със златни халки. За тези халки богатирите привързвали конете си. Когато пристигнал в града, Иля Муромец също привързал Сивка-белогривка за златна халка.

Слугите видели това, заразпитвали Иля, а после казали на княза:

— Пристигнал е непознат богатир от Муром. И е яздил не по околния път, а по прекия.

Князът и княгинята излезли от двореца. Князът попитал:

— Истина ли е това, което казаха слугите? Вече трийсет години прекият път е затворен. Как ще докажеш, че си яздил по него?

— Ще ти докажа, княже, ако не се побоиш.

Тогава Иля Муромец отишъл при коня, отвързал от стремето Соловей-разбойника и го отвел при княза. Много народ се събрал да види чудовището, всички боляри дошли, богатирите също.

— Е, хайде — казал князът, — запей като славей, зареви като звяр, засъскай като змия. Искам да те послушам.

— Не си ме свалил ти от гнездото — отвърнал Соловей-разбойника, и не ти ще ми заповядваш.

Тогава Иля Муромец казал:

— Запей с половин глас, зареви с полурев, засъскай с полусъсък.

А Соловей-разбойника запял, заревал, засъскал с все сила. И какво станало! Залюлял се дворецът, изпотрошили се стъклата на прозорците, изпопадали кулите, куполите на църквите се изкривили...

Всички освен Иля Муромец — и князът, и княгинята, и болярите, и даже богатырите, изпопадали на земята.

— Как посмя да не ми се подчиниш? — разгневил се Иля Муромец. — Всички ли искаше да погубиш? Градът ли искаше да разрушиш? Малко ли злини си сторил досега?

И той убил Соловей-разбойника.

Оттогава хората започнали да минават по прекия път от Киев за Муром.

А богатырите нарекли Иля свой брат и като по-голям брат винаги го слушали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.